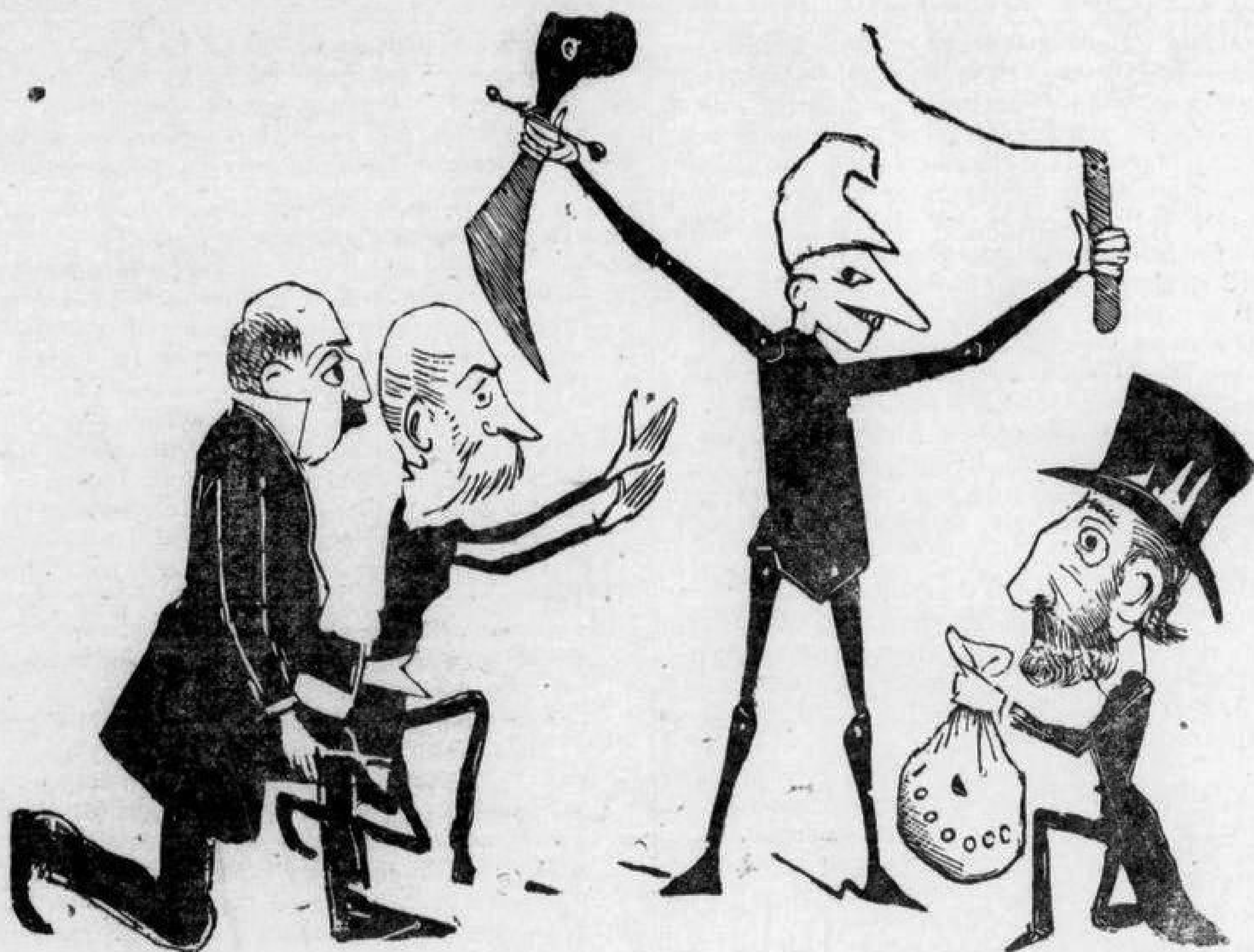

Ὁ Φασουλῆς ὁ ψάλτης
ὡς Ζὰκ ἀντεροβγάλτης.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπαίσιος τὴν ὄψιν καὶ φρικτὸς ὡς δαίμων τῆς κολάσεως καὶ φάντασμα νυκτός, μὲ χεῖλη κατακίτρινα καὶ μ' αἵματα ὅτ' ἡ χεὶρ κρατεῖ μπαλτᾶ χασάπικο καὶ δίκωπο μαχαίρι καὶ βλέπει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ φέρει ἄντερα πολλὰ σὲ ξύλο περασμένα, καὶ κάνει τὸν Ἰάκωβο τὸν καὶ ἀντεροβγάλτη κι' ὁ κόσμος ἐξ αἰτίας τοῦ παθαίνει Ἐφιάλτη. Καὶ πρῶτον ἐμφανίζεται εἰς τὸν Πρωθυπουργόν κι' ἐκεῖνος τὸν παρατηρεῖ τρομάζων καὶ ριγῶν).

Τρ.—Ποῖος εἶσαι σύ;

Φ.—Ὁ Ζὰκ...

Τρ.—Ποῖος Ζὰκ;

Φ.—Τὸ τέρας τοῦ Λονδίνου, ποῦ τόσος λόγος γίνεται παντοῦ περὶ ἐκεῖνου.

Τρ.—Καὶ τί ζητεῖς, παρακαλῶ;

Φ.—Ὁ Σπάρταλης μὲ στέλλει καὶ ὀργήγορα τῆς λίρας του νὰ τοῦ ἐμβάσης θέλει.

Τρ.—Τί ἄλλο;

Φ.—Θέλω ἀπ' αὐταῖς νὰ δώσης καὶ σ' ἐμένα, ἀλλέως τρεῖς ἀλλοίμονον, Πρωθυπουργέ, σὲ σένα.

Τρ.—Τί ἄλλο;

Φ.—Θέλω ἐνταῦτ', χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης, ἱππότην τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ ἀμέσως νὰ μὲ κάνης.

Τρ.—Τί ἄλλο;

Φ.—Τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο νὰ τεντώσης καὶ ναῦρης μεγαλειότερο, ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσης καὶ ὅτ' ὁ Προϋπολογισμὸς ζητῶ νὰ μὴν ξεχάσης γιὰ τοὺς ἀντεροβγάλτηδες κονδύλι νὰ περάσης.

Τρ.—Καὶ ἂν δὲν γίνουν ὅλ' αὐτά;

Φ.—ὦ! τότε συμφορὰ σου! σ' ἀρπάζω ἀπὸ τὴν κοιλιά καὶ χύνω τᾶντερά σου.

Τρ.—Γκοντέμ, κακοῦργε ἀγριε...

Φ.—Γιὰ κύττα με ὅτ' ἄ μάτια...

ὡς ποῦ νὰ ᾤπῃς «πάτερ ἡμῶν» σὲ κάνω δαδ κομμάτια, καὶ τᾶντερά σου τὰ περνῶ σὲ τοῦτό μου τὸ ξύλο καὶ ὕστερα ὅτ' ὁ Θεοδωρὴ πεσκέσι θὰ τὰ στείλω.

Τρ.—Ἐ! σύ, Ἀναγνωστόπουλε, θεράποντες, κλητῆρες...

Φ.—Νὰ μοῦ μετρήσης ὀργήγορα τοῦ Σπάρταλη τῆς λίρας.

Τρ.—Βοήθειαν, βοήθειαν... ὁ Ζὰκ θὰ μὲ σκοτώσῃ.

Φ.—Ἀπὸ ἐμένα δὲν ἔμπορεῖ κανένας νὰ γλυτώσῃ, καὶ μὴ καθόλου κουνηθῇς ἀπὸ τὴν κάμαρά σου, ἀλλοιῶς μὲ τοῦτον τὸν μπαλτᾶ θὰ βγάλω τᾶντερά σου

καὶ θὰ τὰ φάω ἔπειτα ψητὰ ἴσῃν καταρόλα
καὶ πάσι ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὰ ἡγὰ φωκόλα.
Τρ.—Δολοφονία στυγερά εἰς τούτους τοὺς θαλάμους....
καὶ τίς θὰ κάμῃ τοὺς χρυσοὺς τοῦ Διαδόχου γάμους;
τίς θὰ χαρίσῃ πρὸς αὐτόν καὶ ἄλλην Μανωλάδα;
καὶ τίς θὰ χύσῃ τοὺς σταυροὺς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα;
καὶ ποῖος Μεγαλόσταυρον καὶ ἴσῃν Τσιγγρὸ θὰ δώσῃ
ὁπότεν ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους τὰ κορδῶση;
καὶ ποῖος περισσεύματα θὰ εὔρῃ ὡς τὰ πρῶτα;
καὶ τίς μεταρρυθμίσεων θὰ φέρῃ νέα φῶτα;
Φ.—Σίγα σοῦ λέγω, εἰδεμὴ σοῦ τρώγω τὸ σηκότι...
Τρ.—Βοήθειαν, βοήθειαν, Παππαλουκά, Ζηλιώτη.
(Τοιαῦτα ὁ Πρωθυπουργὸς φωνάζει τρομασμένος
καὶ τότε ὁ Παππαλουκάς προφθάνει ὠπλισμένος,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ προσέρχονται ἀκόμα
καὶ χάνεται ὁ Φασουλῆς μὲ τὰ γοῖόν του ὄμμα,
καὶ τρέχει φρικωδέστερος, χωρὶς στιγμὴν νὰ χάνῃ,
καὶ ἀμέσως ἐμφανίζεται ἐμπρὸς ἴσῃν Δεληγιάννη.)

Δ.—Ποιὸς εἶσαι σύ;
Φ.—Ὁ Γιάκωβος, γνωστὸς εἰς κάθε τόπον,
αὐτὸς ποῦ σκίζει ἄντερα καὶ ζῶν καὶ ἀνθρώπων.
Δ.—Μακράν μου, ἀθεόφοβε ἀντεροβγάλη, στάσου,
Φ.—Ἄπο τὸν Στῆλμαν ἔρχομαι νὰ βγάλω τὰντερά σου.
Δ.—Μηχανογράφοι... Σπάρταλη...
Φ.—Γκοντέμ, μὴ σκούζεις ἔτσι
καὶ τὰ ἴδικά σου ἄντερα θὰ γίνουν κοκορέτσι.
Δ.—Εἰς τὸν Τρικουπὴ πήγαινε τὸν τρισκαταραμένο
νὰ εὔρῃς ἄντερο παχύ, χορτάτο καὶ θρεμμένο,
ἀλλ' εἰς ἐμὲ μὴν ἔρχεσαι μὲ τόσην ἀπληστίαν,
διότι ἀδυνάτησα μὲ τὴν πολλὴν νηστείαν,
καὶ ἐματαιώθησαν οἱ κτηρῶς τοσαῦτα ὄνειρά μου
καὶ μόνον λάχανα ξερὰ θὰ εὔρῃς ἴσῃντερά μου.
Φ.—Τὸ εἶδος τῶν ἐντέρων σου ἐγὼ δὲν ἐξετάζω.
Δ.—Τὴν ἀπαισίαν ὅψιν σου δὲν θέλω νὰ κυττάζω.
Εἰς τὸν Τρικουπὴν πήγαινε, Ἰάκωβος ἂν εἶσαι,
καὶ τοῦ προδότου τὰντερα καὶ τὰ σηκότια χύσε,
καὶ ἐμένα μ' ἔκαμε σκιὰν ἡ λαχανοφαγία,
ὁ Σπάρταλης, ἡ ἔμψραξις, καὶ ἡ κωλυσιεργία.
Φ.—Καὶ τὸ τυφλό σου ἄντερο θὰ βγάλω πέρα πέρα.
Δ.—Μηχανογράφοι... Σπάρταλη... ὦ ἀποφράς ἡμέρα!...
ὦ ἀδελφέ μου, πρόφθασε καὶ ἔλθ' νὰ βοηθήσῃς
τὸν καταδιωκόμενον καὶ πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις.

(Τοιαῦτα ὁ Θεόδωρος φωνάζει τρομασμένος
καὶ ὁ ἀδελφὸς του ὁ γιαντὸς προφθάνει ἐσπευμένως,
καὶ δύο τρεῖς ἡμέτεροι μαζί μὲ τὸν Λεβίδη
προσφέρουν ἴσῃν Θεόδωρον ἀνθόνερο καὶ ξύδι,
καὶ ὁ ἱατρὸς παρατηρεῖ μετὰ τῶν ἡμετέρων
ἂν ὄντως βλάβη ἐγινε καμμία τῶν ἐντέρων,

καὶ χάνεται ὁ Φασουλῆς ἐξαίφνης εἰς τὸν σάλον
καὶ πάλιν ἐμφανίζεται εἰς ἓνα καὶ εἰς ἄλλον,
καὶ αὐτοὶ ὅπου φημίζονται διὰ πολλὴν ἀνδρείαν
παθαίνουν ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἀπὸ λυσεντερίαν,
καὶ ἀκούονται ἴσῃς γειτονίαις τρεχάματα καὶ κρότοι,
καὶ τέλος πάντων ἔρχεται καὶ ἴσῃν Τσιγγρὸ τὸν Χιώτη.)

Τσ.—Ποιὸς εἶσαι σύ, διαβόντρον γυνεῖ;
Φ.—Ἀντεροβγάλης πρώτης.
Τσ.—Κι ἴντα σοῦ φταίει ἁματις καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης;
Φ.—Ἡ δὸς μου τοὺς παράδες σου ἡ τὰντερά σου χύνω.
Τσ.—Λυπήσου τὰντεράκια μου καὶ δ, τι θὲς σοῦ δίνω.
Φ.—Θὰ κάμω περιδέραιον...

Ἄλλοι, ἄλλοι καὶ πάλι!...
ἴντα φουρτοῦνα ἔξαφνικὴ μοῦ ἦλθε ἴσῃν κεφάλι.
Νά! πάρε τῆς κασέλαις μου καὶ ὅλα τὰ Ταμεῖα,
τῆς φυλακαῖς, τὰ θέατρα καὶ τὰ Πτωχοκομεῖα,
τὸ ἔχειν μου, τὸ εἶναί μου, τὰμέτρητά μου δῶρα
καὶ αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο ποῦ θὰ μοῦ δώ-
Φ.—Τὴν προσευχὴν σου ἴσῃν γοῖορα!... [σούν τώρα.
Τσ.—Προφθάσετε, γειτόνοι,
καὶ τὸν σιὸρ Ἀνδρέα σας ὁ Γιάκωβος σκοτόνει!

(Τοιαῦτα σκούζει ὁ Τσιγγρὸς μὲ μούρη σὰν τὸ θεῖαφι
καὶ ἴδου πλακόνει μεσιτῶν καὶ ὁμογενῶν συνάφι,
καὶ ὁ Λασσάλ καὶ ὁ Σαρλὲ τὸν πλησιάζει τρέμων
καὶ ὁ καθεὶς προσέρχεται ὠχρὸς καὶ φρικτῶ,
ἀλλ' ἔξαφν' ἀφανίζεται ὁ Φασουλῆς ὁ δαίμων
καθὼς ἴσῃν Μάκβεθ χάνεται τοῦ Βάγκου ἡ σκιά,
ὁ δὲ Τσιγγρὸς αἰσθάνεται τὸ ρῖγος τοῦ θανάτου
καὶ ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ τοῦ βγαίνουν τὰντερά του).

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ἔβρίσκει τὸ βιβλιοπωλεῖον
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὅλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.

Κονιάκ τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται ἴσῃν Πιερράκη,
ἴσῃν Ναύλερ καὶ ἴσῃν Πυρρῇ καὶ ἴσῃν Παπαγιαννάκη,
ἴσῃν Ζησιμᾷ, ἴσῃν Μπόϊλα, ἴσῃν Φράγκου τοῦ μπακάλη,
καὶ ὅσο καὶ ἂν πίνῃς δὲν κτυπᾷ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκηνῶν καὶ Συκιῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴσῃν σπῆτι μου ἀνέβη.
στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδι, —δρὸ ἴσῃν λάδι, τρεῖς ἴσῃν ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.